tento vzat v odpor z důvodu, že úroda na poli jest ve smyslu §§ 294 a 295 o. z. o. příslušenstvím nemovitosti a nemá býti k ceně její při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty přihlíženo.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto s poukazem na § 295 o. z. o., dle něhož úroda na stojatě jest součástí nemovitosti a není tedy takovým příslušenstvím, k jehož ceně by nebylo podle § 5 dáv. řádu při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty přihlížeti.

O stížnosti do rozhodnutí toho uvážil nss toto:

Stížnost namítá, že do ceny zcizovací neprávem byla připočtena též cena současně prodávané, dosud od půdy neoddělené úrody, která prý tvoří příslušenství nemovitosti a proto se k ní při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty nemá přihlížeti.

Jest ovšem pravda, že § 5 dávk. řádu stanoví, že při vypočtení přírůstku hodnoty rozhodnou jest hodnota nemovitosti samé, a že k ceně (hodnotě) příslušenství se při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty nehledí. Avšak § 295 o. z. o. praví, že plodiny, které země na povrchu rodí, zůstávají tak dlouho majetkem nemovitým, pokud od půdy odděleny nebyly. Tím jest jasně vysloveno, že úroda dosud od půdy neoddělená jest součástkou nemovitosti a sdílí právní osud půdy, jejíž přirozeným přírůstkem jest. Není tudíž úroda od půdy neoddělená jako přirozený přírůstek nemovitosti a součást její příslušenstvím ve smyslu posl. odst. § 5 dávk. řádu. Tento předpis vztahuje se toliko na příslušenství v užším smyslu slova (§§ 296 a 297 o. z. o.), nikoliv na příslušenství v širším smyslu slova, které jest jako přírůstek ve skutečnosti součástí nemovitosti. (Srovnej nál. nss-u Boh. 629 adm.)

Z toho, že citace § 296 o. z. o. v pravidlech o dávce z přírůstku hodnoty č. 143/22 chybí, nelze souditi, že zákonodárce zamýšlel změniti dřívější dávkový řád v ten smysl, že by byla hodnota plodin od půdy neoddělených při výpočtu z přírůstku hodnoty nemovitosti vyloučena z hodnoty dávce podrobené. Kdyby býval zákon takovou změnu zamýšlel, byl by to musil vyjádřiti výslovně a jasně. Že proti dřívějšímu dávk. řádu v řádu novém č. 143/22 § 296 o. z. o. není uveden, vysvětluje dostatečně ta okolnost, že nejnovější dávk. řád platí pro celou oblast republiky, tudíž i pro země dříve k Uhrám patřivší, v nichž obecný zákon občanský ve svém celku neplatil a dosud neplatí. — — —

č. 5261.

Domovské právo. — Administrativní řízení (Slovensko): Před 1. lednem 1923 nebyl župní úřad v Bratislavě příslušný rozhodovati o domovské příslušnosti v Bratislavě.

(Nález ze dne 4. ledna 1926 č. 25.402/25.)

Věc: Josef V. a spol. v Bratislavě proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o státní občanství a domovskou příslušnost.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Nař. rozhodnutí obsahuje dvojí výrok, jednak se nevyhovuje žádosti st-lově o uznání čsl. státního občanství podle § 1, č. 1 zák. č. 236/1920,

jednak se z moci úřední zrušuje rozhodnutí župního úřadu v Bratislavě, kterým vysloveno, že st-l nabyl domovské příslušnosti v Bratislavě na základě §u 10 zák. čl. XXII : 1886 již před rokem 1910.

Žal. úřad dospěl v otázce domovské příslušnosti st-lovy na podkladě nesporných skutkových okolností, že městská rada v Bratislavě přiznala domovskou příslušnost dnem 24. září 1910 a že st-l si nepodal žádost do 31. prosince 1921 o přiznání čsl. státního občanství dle §u 9 zák. č. 236 z r. 1920, — k úsudku, že st-l v důsledku nepodání žádosti té pozbyl domovského práva v Bratislavě dnem 24. září 1910 jemu přiznaného, stal se ve smyslu čl. 62 Trianonské smlouvy ipso facto příslušníkem státu maďarského a nemohl proto býti uznán čsl. státním občanem dle čl. I, č. 1 cit. zák. č. 236 z r. 1920. — — —

Svůj výrok u zrušení rozhodnutí župního úřadu stran dom. příslušnosti st-lovy opřel žal. úřad o tři důvody, jednak o nepřípustnost obnovy řízení, týkající se dřívějšího přiznání domovské příslušnosti městskou radou v Bratislavě, jednak o ustanovení § 16 zák. čl. V z r. 1903 a konečně o nepříslušnost župního úřadu k rozhodování o domovské příslušnosti vůbec.

Pokud se týče posléz uvedeného důvodu, uvážil nss toto:

V daném případě jedná se o domovskou příslušnost po rozumu §u 10 zák. čl. XXII z r. 1886; podle organisačního statutu města Bratislavy § 2 lit. s. rozhodoval o takových záležitostech v druhé stolici municipální výbor města Bratislavy s konečnou platností. Kompetence tohoto municipálního výboru přešla sice podle §u 6 zák. z 29. února 1920 č. 126 Sb., zejména i v záležitostech domovské příslušnosti, na župní úřad, avšak teprve dnem 1. ledna 1923, jak z ustanovení §u 2 vlád. nař. z 26. října 1922 č. 310 Sb. zřejmo.

Jak nesporno, rozhodoval župní úřad o domovské příslušnosti st-lově a jeho dětí 29. srpna 1922. V oné době nebyl tedy župní úřad příslušným k rozhodování o domovské příslušnosti st-le. Byl-li však župní úřad nepříslušným k rozhodování, jest výrok jeho absolutně zmatečný a právem žal. úřad výrok ten mocí svého práva dozorčího zrušil. Nař. rozhodnutí má tudíž již z tohoto hlediska oporu v zákoně a nebylo proto třeba, aby nss zabýval se dalšími důvody, o které žal. úřad svůj výrok opírá. — — — —

č. 5262.

Církevní věci (Slovensko): Zastavujíc duchovnímu státní příplatky, ač v disciplinárním řízení vedeném církevní vrchností nebyl uznán vinným, jest min. škol. povinno sděliti duchovnímu údaje, na jichž základě jeho ospravedlnění nebere na vědomí.

(Nález ze dne 5. ledna 1926 č. 25.374/25.)

Prejudikatura: Boh. 5030 adm.

Věc. František P. v R. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o zastavení státních příspěvků.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.